

ЛАМЯ ЕООД
Книга втора
ОСВОБОЖДЕНИЕ

Марин Трошанов

Тази книга е литературна творба.

Всички имена, действащи лица, места, търговски марки и събития са плод на въображението на автора или са използвани метафорично.

Всяка прилика с действителни събития, организации и хора е напълно случайна и не е целена нито от автора, нито от издателя на книгата.

Тази книга е обект на авторско право.

Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на автора и издателя е забранено.

Продаването, препродаването, заемаването, наемаването и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от автора, издателя и закона, е забранено.

ЛАМЯ ЕООД

Книга втора

Освобождение

©2017, Марин Трошанов, автор

©2017, Веселин Чакъров, илюстрации

©2017, Петър Станимиров, корица

ISBN: 978-619-199-249-2

МАРИН ТРОШАНОВ

ЛАМЯ ЕООД

Книга втора

ОСВОБОЖДЕНИЕ

 Фаетон

На Мая

*Търси ме, сънувай ме, питай за мене,
момиче само във нощта!
Разби се светът ти на късчета време,
потънали в сива мъгла.*

*Креци, разбунтувай се, граци по стените
със нокти, ей тъй, на инат!
Прати ми сълзите си, прати ми вика си,
да чуя гласа ти познат.*

*Ще тръгна на поход към изгрева мрачен,
че рицар самотен съм аз.
Макар и без броня, ще бъда безстрашен,
до сетен дъх, кретащ сред прах.*

*Ни демони зловни, ни болка, ни ужас,
ни завист, ни присмех, ни срам
възпират ме, знай, защото копнея
очите, изгарящи в плам...*

Марин Трошанов

Пролог

Криволичещите алеи на Южния парк бяха приютили софиянци в благодатната си зелена прегръдка. Навред се носеше тихото жужене от разговорите на възрастните и неспирният глъч на децата.

Дара тичаше. Гонеше жълто-бялата надуваема топка и се кикотеше запъхтяна. Лъчите на обедното слънце прозираха през русите ѝ къдрици. Изведнъж залитна, олюля се и падна по очи в дъхавата трева. Надигна се начумерена, сякаш сама не знаеше дали да заплаче. Избра смеха. Изправи се на крака и продължи след топката, която се беше изтърколила в края на поляната. Наблизо премина рошаво куче с дълъг изплезен език. Момичето се поколеба дали да не тръгне след него, но все пак догони топката, обгърна я с ръце и победоносно я понесе със себе си.

– Ела при мама! – повика я Лидия, излегнала се върху карираното одеяло. После се обърна към Тихомир. – Дали няма кърлежи?

Той махна с ръка, без да отговори. Гледаше обичливо двете си момичета и сърцето му ликуваше. Един от онези тъй мимолетни и скъпи мигове, когато животът е безметежен, а всяка глътка въздух носи надежда и радост.

Не липсваха и проблеми, разбира се. Като гимназиален учител и нереализиран писател Тихомир печелеше твърде малко, за да осигури на семейството си това,

което искаше. Живееха в стария панелен апартамент на починалите му без време родители, заобиколени от шумни и не особено възпитани съседи, но това ги устройваше, защото имаха себе си.

Беше срещнал Лидия по време на семинар в почивната база на Министерството на образованието. Сблъскаха се на стълбището и той заля роклята ѝ с кафе. Известно време неумело се бориха с петното, а после се заприказваха и часовете неусетно полетяха край тях. Разходиха се по тесните, осеяни с борови иглички просеки, които отвеждаха към сърцето на планината. Върнаха се по тъмно, хванати за ръце. Преди полунощ се целунаха за пръв път и в онзи миг сърцата им туптяха като едно.

Лидия обожаваше книгите и работеше в Националната библиотека. Тя беше кротко, спокойно момиче с фина красота, която се таеше в големите ѝ блестящи очи, дългата тъмнокестенява коса и устните, винаги извити в неувверена, свенлива усмивка. Баща ѝ – престарял и сприяхав професор по геология, който обичаше да тормози студентите си и да надига чашката с ракия, им даде благословията си и двамата се ожениха. Година и половина по-късно се появи Дара – неуморно палаво ангелче със златни къдрици – най-скъпото съкровище на Тихомир. След работа той обожаваше да лежи на дивана, гледайки как дъщеричката му се тресе от кикот, докато я държи на ръце и босите ѝ краченца безгрижно шават из въздуха.

След дълги часове лудории в парка, съвсем останала без дъх, малката се просна край тях. Тогава те решиха, че е време да тръгват. Спареният въздух в сребристия стар форд „Фокус“ ги посрещна с миризмата на нагрятата пластмаса и тапицерия. Тихомир запали двигателя и откряхна прозорците. Лидия и Дара се бяха настани-

ли на задната седалка. Пееха някаква детска песничка, пляскаха с ръце и малката се заливаше от смях.

Черният брониран джип налетя изневиделица няколко минути след като потеглиха. Ударът беше внезапен и съкрушителен. Тялото на Тихомир подскочи като бездушна сламена кукла, понесено от инерцията на сблъсъка, а коланът се впи в него, изтръгвайки въздуха от гърдите му. В ушите му нахлу оглушителна стихия от звуци – стържещ трясък на метал в метал, пронизващо трошене на стъкло и писък на гуми – смъртоносна симфония, от която главата му щеше да експлодира. Сетне отровната миризма на бензин, масла и горещ каучук бръкна в ноздрите му, проникна в мозъка и разбунтува стомаха му. Преди да изгуби съзнание, той бавно извърна глава. Отлепи засъхналите си клепки, в които се стекоха вадички пот и кръв. Видя смазаните, обезобразени тела на Лидия и Дара, сплетени в последната им прегръдка. Посегна към тях, чувайки пукота на собствените си раздробени кости, и чернотата го погълна.

Тихомир отвори очи. Същият сън го преследваше години наред – болезнено детайлен като филм, който подсъзнанието прожектира отново и отново в безкрайните глухи часове на нощта. През зацапаното стъкло на прозореца той видя как звездите умираха и настъпваше бледа виделина, в която похабените прашни мебели на вонящата мръсна стая постепенно добиваха ясни очертания. Тялото му гореше от болка. Знайни и незнайни болести ден след ден разяждаха вътрешностите му, затова дори най-грозните кошмари носеха моментно спасение и забрава. Белият някога чаршаф, с който се увиваше, беше прогизнал от кръв и гной. Безбройните язви, покрили като зеещи кратери кожата му, го сърбяха зверски и изпускаха миризлива

жълто-зелена слуз, примесена с тъмна кръв. Успокоителните, дезинфектантите, мазилата и бинтовете имаха само временен ефект. Сетне хапливата болка отново го връхлиташе като побесняло псе.

Накъсани мисли и горчиви спомени съпътстваха самотата на Тихомир. Нищо не нарушаваше уединението на неговата смрадлива, запусната квартира и всяка минута оставяше палеция си отпечатък в изтерзаното му съзнание. Почти не ядеше, защото гниещите му зъби се клатеха и падаха. Беше осъзнал, че възприема глага като извратена форма на мазохистично пречистване. Не намираше никакво облекчение в мъчителното дъвчене, преглъщане и храносмилане на буламачите, до които се домогваше. Единствено алкохолът все още му носеше кратка утеха, но организъмът му се бунтуваше и го караше да повръща.

Да, той умираше, но беше постигнал своята тъй жадувана разплата – възмездието, което не получи от българския съд, възмездието, което се оказа безсилен да наложи физически, възмездието, за което настървено и горещо се моли, докато Бог оставаше глух за молитвите му. Накрая случайността, предопределението или древните сили, разбудени от страстното желание за мъст и безгласния му раздиращ вик за помощ, се намесиха и пренаредиха фигурите на игралната дъска. Той не само отмъсти за секналия смях на малката Дара и за изгубените целувки на Лидия, но дори помогна на други прекършени души. И охотно плати цената за това.

Дали беше герой, спасител или няма оръжие в ръцете на опустошителни тъмни сили, вече нямаше голямо значение. Готов за смъртта, Тихомир долавяше как костеливите ѝ крака потракват по паважа на съседната улица, свиват зад ъгъла и бавно изкачват стълбите към неговата задушна неугледна стая. Съв-

сем скоро отново щеше да презърне двете си момичета, стига да го пуснеха в рая, където безгрижните им души се рееха сред облаци, пухкави като захарен памук. Но преди това щеше да прати още няколко мръсници в гроба.

Бронираният джип се беше врязал в крехката им семейна кола и необезпокоявано бе продължил пътя си. Макар и за секунда, Тихомир ясно бе видял лицето на шофьора, което никога нямаше да забрави. Съвестни хора се бяха притекли на помощ. По-късно му казаха, че линейката се забавила четиридесет минути. Тихомир още помнеше изплуващите надвесени лица на лекари и медицински сестри в редките моменти, когато открехвае очи. Размина му се сравнително леко, макар че хиляди пъти си бе пожелавал забравата на хладния гроб, където положиха Дара и Лидия.

Убиецът им се казваше Златомир Пръстените – едър тъмнолик мъж с хлътнали очи и влажни месести устни. Ръцете му бяха окичени с масивни златни пръстени. Тихомир не беше чувал за него, но мнозина го смятаха за един от най-безскрупулните наркобосове в столицата.

– Трябваше да си опичаиш акъла, приятелче – беше му казал Златомир, когато се засякоха пред сградата на Следствието. – Не се кара така. Дъщеричка си возил. За тая глупост, дето стана, ще ти броя трийсе бона, само да видиш, че и аз съм човек. Подавам ти ръка. Дай да се разберем като мъже! После иди в църквата и ми запали свеичка за здраве! Аз също имам дъщеря. Знам какво е.

Изненадан от наглостта му, с обезкървено от ненавист лице, Тихомир даже не бе успял да отговори.

– Не ме гледай така злобно бе, капут! – беше се ядосал Пръстените. – Подарък от сърце ти правя. Сеицаш ли се? Накрая ще излезе, че даже не съм бил в джипа.

Златомир се оказа прав. Трима свидетели упорито твърдяха, че по време на инцидента е лежал в спалнята си, повален от висока температура. Пред следователя застана някакъв лекар, който се кълнеше, че го е преглеждал в дома му. Появиха се и медицински документи. За причинител на катастрофата набедиха един от гардовете му – глуповато момче от Мусачево, с прякор Моркова.

В крайна сметка делото се проточи, а обвиняемият така и не дочака присъда. Намериха Моркова заклан в кенефа на долнопробна селска дискотека. Гащите му били свалени, а бръснатата глава – навряна в тоалетната чиния.

Междувременно Пръстените се радваше на щастлив и охолол живот. Превърна се в порядъчен бизнесмен. Отвори няколко кафенета и верига магазини за кожени изделия. С някои неща обаче така и не се раздели – охраната и бронирания джип.

След като се възстанови от катастрофата, Тихомир се опита да продължи. Заведе граждански иск за обезщетение и се фокусира върху работата си в училище. Но въпреки че костите му укрепнаха, душата му кървеше. Времето не излекува раните му, а го тласна към дълбините на безкрайна депресия. Съдебните дела приключиха с поражение, а разходите за адвокати се оказаха непосилна тежест за скромния му бюджет. Той все по-често посягаше към бутилката и първоначално намираше в алкохола жадувано, макар и мимолетно облекчение. Постепенно обаче животът му се подчини на разрушителен цикъл, в който се редуваха унижително самосъжаление и сънна омраза.

Директорът и колегите на Тихомир проявиха завидно разбиране към трагедията, която го беше сполетяла. Намираха му заместници всеки път, щом без основание пропускаше учебни часове, покриваха дългите му

ненадежни отпуски и дори заделяха по някой лев за него. Но когато изпилените нерви и пиянството тласнаха Тихомир към открити прояви на агресия, повече компромиси не можеше да има.

Безработен и психически сломен, той насочи цялата си енергия към желанието да отмъсти, само че дотолкова взе да прекалява с алкохола, че понякога губеше съзнание. Заспиваше по обед и внезапно се будеше в малките часове на нощта, отвит и зъзнец, докато навън градът тънеше в хладен мрак.

Тихомир натрупа тежки борчове и вече не можеше да разчита на никого за повече заеми. Дори малкото стари приятели, които имаше, започнаха да го отбягват. Доскорошното им състрадание отстъпи място на съжаление, което се превърна в погнус. Безизходицата принуди бившия учител да продаде апартамента си и да се премести в квартира.

Разплати се с много от хората, на които дължеше пари, и задели средства за упражнения по стрелба. Нелегално успя да се сдобие с боен пистолет. Ръцете му трепереха и трудно уцелваше мишените, но в крайна сметка имаше нужда от един-единствен точен изстрел. Всъщност се надяваше да осакати Златомир Пръстените, защото куриум в главата щеше да е проява на незаслужена милост към изрода. В най-бруталните фантазии на Тихомир наркобосът трепереше, завързан и побелял от ужас, а той бавно разпорваше корема му, гледайки с усмивка как на пода се изсипват димящи вътрешности.

Само че опитът за покушение се превърна в същинско фиаско. След дълго и упорито следене Тихомир най-сетне издебна Пръстените пред дома му по залез-слънце. Изскочи изневиделица, насочи оръжието си към него и бързо натисна спусъка. Единственото, което последва, беше жалното изицраване на засеклия пистолет. Сетне

Златомир и копоите му обезоръжиха Тихомир, натикаха го в багажника на джипа и го откараха до една безлюдна поляна в покрайнините на Витоша.

– Няма да те убия, макар че лесно бих могъл да го сторя – каза му Пръстените, впил в него тъмните си животински очи. – И в полицията няма да те предам, въпреки че за тая глупост заслужаваи да лежиш. Получил си от мъка и си въобразяваи разни неща. Оправи си живота, приятелче, не е късно. За втори път се държа човешки с тебе. Но ако още веднъж те видя, ще си направя от кожата ти портмоне...

После безмилостно го пребиха. Ударите на едрите мъже се сипеха като градушка, а тялото на Тихомир се покри с грозни лилави отоци. Когато го оставиха, той дори не успя да се изправи. Влачеше се по корем, оставяйки кървави дири в пожълтялата суха трева.

Възстановяването отне месеци, а една жена, която нае да му помага, носеше храна, чистеше и се грижеше за него. На два пъти ограбиха квартирата му, докато спеше мъртвопоиян, а след втория път жената повече не се появи.

Междувременно омразата изцяло облада Тихомир – яростна и необуздана. Искеше да затрие цялото семейство на Пръстените, да му причини същата отровна и влудяваща болка, която беше разбила на хиляди парченца живота и мечтите му. Но сега той се чувстваше напълно безпомощен и провален. Осъзна, че не би могъл още дълго да плаща наема на апартамента, в който живееше, и се принуди да потърси нещо съвсем непретенциозно и евтино. Откри една мизерна тясна квартира в стара сграда из плетеницата от улички срещу Централни хали. Много бедни и възрастни хора живееха в тази потайна и сенчеста част на София между железопътната гара, шумния Женски пазар и построената от дялани камъни и червени тухли джамия „Баня Баиш“. Вилнее-

иците из Близкия изток и Северна Африка войни бяха принудили стотици хиляди бежанци да търсят препитание в Европа и някои от тях намираха временно убежище в този квартал, където от незапомнени времена имаше многолюдни арабски и турски общности.

Една нощ, няколко седмици след като се нанесе, Тихомир забеляза разхлабена дъска на пода. Наведе се, издърпа я и откри малък тайник. В тъмното му зеещо гърло се беше спотайл необичаен предмет. Още щом го стисна в дланта си, той вече знаеше, че всичко ще се промени...

Тишината бе толкова дълбока, че макар и колебливо, почукването прониза мозъка на Тихомир, прекъсна мислите му и го накара да стисне разклатените зъби, крепящи се все още в устата му. Той изчака да разбере дали звукът ще се повтори. Човекът отвън се оказа упорит. Тогава Тихомир бавно стана от леглото и навлече раздърпания си в анорак. Това го накара да потръпне от болка, защото няколко от циреите по гърба му се спухаха и започнаха да сълзят. Пусна качулката ниско над лицето си и подпирайки се на захабените скърцащи мебели, стигна до вратата.

– Кой е? – изхриптя Тихомир.

– Аз съм. Илхан. Отвори, моля те! – обади се спогавен глас, който се стараеше да звучи уверено.

– Какво искаш?

– Помощ...

Открехна вратата и в антрето се вмъкна задъхан възрастен мъж, който сковано се поклони. Тихомир го въведе във всекидневната, посочи му ниска табуретка и със сподавено пъшкане се настани до него.

– Слушам те. Защо си дошъл?

Илхан го погледна с мътните си влажни очи и за-

говори:

– Моята Айлин, едничката на дядо... – той преглътна тежко. – Насилили я в една тъмна улица, като се връщала от училище. Обезчестиха скъпото ми момиче, моето мило дете. Вече не яде, не спи. Поболяла се е от срам и мъка.

– И с какво мислиш, че мога да съм от полза?

– Хората знаят за теб, говорят за теб – прошенна старецът. – Ти имаш сила. Помагаш на страдащи, на излъгани и онеправдани. Носиш възмездие...

– Знаеш ли кой е наранил момичето? – прекъсна го Тихомир.

– Зная кои са, не знам къде са – отвърна възрастният мъж и стисна пръсти в юмрук. – Иначе сам щях да им прекърша вратовете. – Той извади две малки снимки от джоба на изтъркания си кафяв панталон и ги хвърли на масата, изпълнен с гняв и погнуса. – Ей ги тука... това са те. Братовчеди са. Казват се Асен и Метин.

Тихомир погледна снимките и видя две мургави рошаби момчета на около двайсет години.

– Сигурен ли си, че са те?

Илхан мълчаливо кимна.

– И според теб каква съдба заслужават?

– Смърт... – бавно отрони старецът.

Тихомир въздъхна и сетне каза:

– Остави ми снимките.

Илхан се усмихна и сухата му кожа се изпъна върху слабото кокалесто лице. Той повторно бръкна в джоба и извади пачка презгнати на две банкноти.

– Колко?

– Прибери ги! – повиши глас Тихомир. – Това, за което молиш, е твърде скъпо, а парите вече не са ми от полза. Аз ще платя цената. Искаш ли все пак да свършиш нещо за мен?

– Всичко!

Тихомир плъзна към него пожълтял омачкан лист, изпълнен със ситни граскулки. Щом пръстите му се отлешиха от хартията, върху нея останаха кървави петна. Илхан взе листа и го приближи до лицето си, присвил очи, за да прочете.

– Това са лекарства. Ще ги намериш в аптеката. Искам също супа... бульон... каквото намериш, стига да не е твърдо. Донеси ми и алкохол... Колкото по-силен, толкова по-добре. Това е.

На излизане старецът ниско се поклони:

– Аллах да те благослови!

– Аллах няма нищо общо – студено отвърна Тихомир.

Когато остана сам, той гръпна всички пергета, за да изгони от стаята светлината на настъпващия ден. Приближи се до големия скрин, опрян на стената срещу прозорците. Отвори едно малко дървено сандъче с изящна дърворезба и внимателно извади скътаното вътре съкровище – сребърен пръстен, инкрустиран със седеф, който загадъчно проблясваше в полумрака. Напрегнато наядна украшението на безименния си пръст и усети как въздухът в помещението се сгъстява и започва да трепти.

ТО угваше...

Първа глава

Лина

– Как си, майче? Всичко наред ли е? Толкова се бях притеснила, като разбрах, че си изчезнала. С Дейв да-же мислихме да идваме в България да те търсим... – гласът на майка ѝ долунаше приглушен и кънтящ от слушалките, сякаш се изливаше през желязна фуния.

Как ли не, безмълвно си помисли Лина. За всички тези години майка ѝ се беше върнала само веднъж в България. Истинският повод всъщност беше сватбата на нейния брат – пищно тържество с близо двесте гости, отпразнувано в традиционен стил. Бяха я придружили вторият ѝ съпруг – Дейвид, и голямата му дъщеря от първия брак – Меган. Антоанета бе родила на Дейвид още две деца – Матю и Джейкъб. Лина никога не беше виждала полубратчетата си.

Тя още помнеше удивлението в очите на Меган, докато я развеждаха набързо из София. Изглеждаше толкова слисана, сякаш е попаднала на някой екзотичен полинезийски остров. Обредите, носите и виещите се хора на разточителната сватба само бяха затвърдили впечатлението ѝ. Бяха останали точно три дни, преди да отлетят обратно за Щатите. Лина още изпитваше болка от спомена колко сълзи беше из-

плакала на летището. „Спокойно, миличката ми! – бе казала майка ѝ тогава. – Пак ще гоїдем. А може и ти да ни погостуваи. Не искаш ли да видиш Америка?“

Искаше, разбира се, но нищо от това не се случи. Подходящ момент така и не настъпи. Разговорите им по скайпа ставаха все по-редки и рутинни, изпълнени с любезности и куха превзетост, но с все по-малко топлина. От ден на ден майка и дъщеря се отдалечаваха. Двете бяха прекалено горди, раними или уплашени да го признаят и просто се преструваха, че всичко е наред, намирайки утеха и оправдание в хората, които бяха до тях от двете страни на океана. Понякога Антоанета превеждаше гребни суми към сметката на момичето, сякаш се опитваше да изкупи неизказаната си вина. Лина приемаше парите с благодарност, защото се нуждаеше от тях, но често си мислеше, че трябва да започне сериозна работа, за да спре да разчита на каквато и да било помощ от майка си.

– Това беше преди три дни – натърти Лина в отговор. – Можеш да си спокойна. Всичко вече е наред.

– Ох, само ако знаех по-рано... – завайка се Антоанета.

И какво ли щеше да стане, ако знаеше по-рано, защото се Лина наум.

– Да не мислиш, че Адриан ми е казал? – сподели майка ѝ свъсено, като леките смущения на скайп връзката допълниха драматизма в гласа ѝ. – Научих от общи приятели, на които е звънял.

В това поне Лина не се съмняваше. Земята щеше да се разтвори, преди баща ѝ да се обади на майка ѝ за каквото и да било. Откакто го беше оставила, той не общуваше почти с никого. Беше се изолирал от света, отгаден на самотата и собствените си гребни лудости. Като постоянен далечен фон на разговора Лина чуваше течащата в кухничката чешма, където

баща ѝ от четиридесет минути миеше две чинии и две вилици.

– Ще ми кажеш ли какво се случи, миличка? – попита майка ѝ. – Къде беше? От него ли избяга?

Луна въздъхна. Нямаше смисъл да навлиза в кой знае какви подробности.

– Просто екскурзия в гората, която продължи по-дълго от очакваното – неопределено отвърна тя.

От другата страна на линията се чу мъжки глас.

– I'm coming Dave! Just give me a sec, will you? – извика майка ѝ в отговор, а после отново се обърна към нея. – Трябва да ставам, миличка. Имаш много поздравии от Дейв. Нали ще се пазиш, Линка! Целувам те! Бай-бай!

Разговорът приключи. Тя свали слушалките, оплетени в косите ѝ.

– Луна! – изгърмя след малко гласът на баща ѝ.

Момичето въздъхна и се изправи. Пристъпи колебливо в кухнята. Той се беше навел над мивката и съсредоточено търкаше с пръст лъскава метална вилца. Ръцете му бяха покрити с бяла пяна и ситни мехурчета от верото. Лицето му беше изпито и брадясало, а косата – немита, сплътсена и чорлава. Вълненият пуловер, който носеше, не бе пран от зимата и излъчваше кисела миризма на стара пот.

– Какво искаше оная курва? – попита соннато, без да откъсва очи от заниманието си.

– Стига де! – раздразнено каза Луна. – Все пак говориш за майка ми.

– Ха! И каква майка е тя? Каква? – извика баща ѝ. – Всяка може да надуе корема и да изтръска някое бебе. Като гледам по какъв път си се запътила, съвсем скоро ще разбереш от първа ръка. Нужно е малко

---

*Идвам, Дейв, дай ми само секундичка!

повече, за да си майка – отговорност, внимание, грижа. Не да си разтвориш краката за първия чужденец, дето срещнеш, а да се жертваш за това семейство.

Много пъти бяха водили подобни разговори. Баща ѝ никога не правеше и най-малкия опит да бъде толерантен или тактичен. Думите се сипеха като облак отровни стрели. Всяко изречение беше така замислено, че да бодне и наранява колкото се може повече. Луна бе свикнала с грубостта и откровената му простакнина. Тя издигаше своите щитове, игнорираше го при всяка възможност, но накрая все пак оставаше уязвена.

– Тя избяга от теб, не от мен – отвърна момичето студено и предизвикателно.

– Щом е само заради мен, защо не те взе с нея в Щатите? – язвително попита баща ѝ.

Луна премълча, стиснала устни. Нямаше какво да каже. Чувстваше се предадена от всички.

– Нека аз ти обясня! – продължи баща ѝ. – Майка ти отиде в Щатите, за да лапа пишката на Дейв и да гледа трите деца на Дейв. Защото Дейв е готин и има пари. Защото е джентълмен, не му дреме за нищо и знае как да забавлява една жена. Това ми каза Антоанета. Аз съм мислел и говорел твърде много, товарел съм я психически, не се чувствала спокойна и осигурена... – Той вдигна осакатената си лява ръка с липсващите два пръста, които беше изгубил преди години, докато струговал метални детайли в цеха. Гласът му се извиси яростен и треперещ. – Виждаш ли? Виждаш ли, пикло? Погледни! Без ръце останах, за да се грижа за вас. Кой ще ми върне пръстите? Кой ще ми върне младините и съсипаните нерви? Антоанета ли? Ти ли? А може би Дейв?

Две неща бяха сринали баща ѝ психически. Едното беше разводът, а второто – злополуката с ръката

му. Въпреки че можеше да се обслужва съвсем задоволително и с осем пръста, за разлика от повечето хора с подобни недъзи, Агриан изцяло се беше привързал към ролята си на жертва. Не пропускаше възможност да изтъкне случилото се и показваше осакатената си ръка като орден от войната. Вложи цялата си енергия във воденето на безкрайни съдебни дела, за да получи компенсация от ежегодното сменящите се собственици на цеха. Не пестеше усилия в писането на десетки жалби до институциите и в крайна сметка се домогна до частична инвалидна пенсия.

От тогава насетне той се беше усамотил и общуваше с малцина. Огорчението и самосъжалението бяха единствените му верни и неотменни спътници. Денят му се подчиняваше на дребните битови ритуали – оправяне на леглото, пазаруване, приготвяне на суха храна. Миеше съдовете едва след като бяха употребени по няколко пъти и лепнеха от втвърдена мазнина, защото така спестявал вода и излишни усилия. Всяко едно от тези действия му отнемаше часове и той го изтъкваше като изключително героичество. Много рядко позволяваше на Лина да му помага, защото я смяташе за немарлива. Беше изградил строги правила какво може да се оставя в коша за боклук и какво трябва да се изхвърля в отделни торбички, коя лампа да е светната и коя не, кога е редно да се отваря прозорецът. Всяко нарушение на стриктните му изисквания водеше до раздразнение и мъмрене, ако беше в добро разположение на духа. Когато нямаше настроение обаче, се стигаше до заплахи и люти скандали. Малката кухничка беше неговата светая светих. Върху плата на мивката беше издигнал същински кули, построени с буркани от лютеница и празни кофички от кисело мляко, които все някога можели да му потрябват. Веднъж Лина, без да иска, беше бутна-

ла и строшила два празни буркана. Яростта на баща ѝ беше толкова голяма, че тя се уплаши да не я убие.

Понякога, по собствено усмотрение и без да му е искан съвет, Агриан се опитваше да влезе в ролята си на родител и мъдър наставник. Тъй като се беше отдал на драговолна изолация, Луна така или иначе беше единственият му слушател. Изнасяше дълги речи, които напомняха на религиозни проповеди. Щедро поднасяните примери от живота му обикновено бяха свързани със събития отпреди десетилетия. Рециклираше до безкрай едни и същи истории, които засягаха мъртви или отдавна забравени хора. Най-често думите му бяха обременяващи, потискащи и пропити от фатализъм – изповед на собствения му разрушен живот. Това беше последното, което едно младо и изпълнено с копнеж момиче би искало да чуе. След подобни лекции Луна се чувстваше смазана и обезсърчена, затова всячески се опитваше да ги избягва.

– Искаш ли нещо друго от мен? – твърдо попита тя. – Не желая да водя този разговор.

– Какво ли мога да искам от теб, неблагодарна пикло? – избухна баща ѝ. – Защо пак не идеш за два-три дни да се грусаш и да се въргалиш из горите като някоя мастия? Кръвта вода не става. Колкото повече растеш, толкова повече приличаш на майчето си – и по външност, и по характер. Накрая ще свършиш като нея – същата курва!

– По-добре, отколкото да свърша като теб! – каза Луна и го остави.

Изтича в стаята си и затръшна вратата зад гърба си.

– Какво? Какво каза? – крещеше баща ѝ. – Ще те науча на уважение, малка неблагодарнице!

Ако ръцете му не бяха покрити с пяна, щеше да тръгне след нея, за да продължи безсмислената тира-

да, но засега се задоволи само с гневно мърморене и псувни, които приглушено долитаха от кухничката.

Луна излезе на малката тераса и вятърът облиза влажните ѝ очи. Пред нея се разкри широката гледка, която предлагаше тринадесетият етаж на огромния ЕПК блок. Градът се разстилаше като на длан – стотиците пъстри сгради, които погледът ѝ обхващаше, се различаваха по големина, архитектурен стил и възраст. Изглеждаха като чудновата армия от великани. Прозорците отразяваха залязващите слънчеви лъчи като блестящите брънки на плетени ризници, а скосените червеникави покриви наподобяваха гривите на очукани от рат шлемове. В краката на тази необикновена дружина автомобилите пъпеха като разноцветни буболечки, а над главите им се извисяваха галечните хребети на Витоша.

Въпреки простора момичето се чувстваше като в затвор. Досега намираще утеха и топлина в къщата на леля Станка, но старата хазайка вече я нямаше. Тя е на едно толкова по-светло и красиво място, където след смъртта си отиват достойните хора, с надежда си помисли Луна.

А Станимир беше изчезнал. Всеки път, щом си спомнеше за него, я жегваше пареща болка. В най-скритите и съкровени мисли, които отказваше да признае дори на самата себе си, той беше човекът, който я отвеждаше към свободата. Тайно мечтаеше да спре да се отнася с нея като с дете. Искаше да затвори очи и да притисне глава към гърдите му, да усети здравите му ръце, стегнати около треперещото ѝ тяло, да чуе бавния, равномерен ритъм на сърцето му. Луна съзнаваше, че е силна, но не можеше вечно да се бори сама. Искаше поне малко обич, нежност и сигурност. Но погледът на Миро беше вечно зареян към миналото. „Аз съм тук, до теб, глупчо! – въздъх-

на тя. – Жива и топла, от толкова време чакам да ме прегърнеш. Остави духовете на мира!“

Лина ценеше твърдостта му и неговото граничещо с лудост упование. Точно то я беше привлякло в началото. Но постепенно започваше да изпитва неприязън към призрака, наречен Мая, и към неизтмляващия спомен за нея, който от години тегнеше над Станимир като невидима, непреодолима презграда. Откакто го видя за последен път, тя неведнъж вдигаше телефона, за да му звънне, но всеки път, след дълго колебание, се отказваше. Усещаше, че разговорът само би я наранил, а в момента не можеше да понесе повече болка.

Нагвеси се над парапета и червените кичури нагнаха върху лицето ѝ, завихрени от вятъра. Под нея улицата наподобяваше изпъната на припек сива змия. „Колко е лесно... – помисли си Лина. – Един скок и всичко мигом ще свърши. Майка ми и баща ми ще се обвинят взаимно и ще намерят оправдание един в друг. Мило може би няма да го приеме лесно. Ще потърси вината в себе си и ще има два призрака, за които да мисли. Дали ще ме постави на пиедестала до скъпоценната си Мая, или съвсем ще забрави за мен?“

Тя се вкопчи в грапавия железен парапет, повдигна се на ръце и изпъна гръб. Бученето на вятъра, ръмженето на преминаващите долу автомобили и далечната глъчка на хората се сливаха в общ глъхнещ шум.

– Да, би било съвсем лесно – прошепна тя, а гласът ѝ се изгуби в нищото.